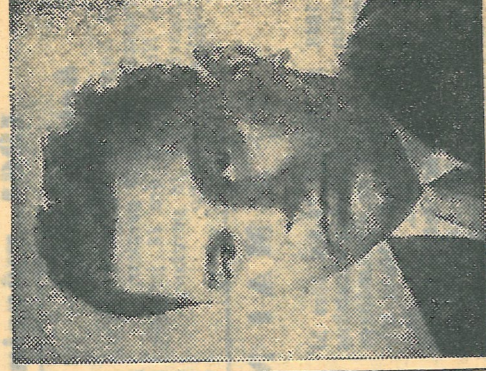

Megyénk új Kossuth-díjasa:

Dr. Polinszky Károly a Veszprémi Vegyipari Egyetem dékánja

megszervezte Veszprém-ben a vegyipari gépészipépzést is, ami Károly és Pólya Andriás — nemcsak a fiatal mozdonyvezető társ, és a fiatal mozdonyvezető Kiss Gyula, meg a két fűtő: Tóth Károly és Pólya Andriás — sajálta rá a fűtőszágot. Másnap reggel mire Veszprém- városnyba útnak kellett indulni, úgy ragyogott a komor vasparipa, mintha kiseréliek volna Minden csapágya friss olajjal is egészen meg pótkelő hangja is egészen más volt, mint karbantartás előtt.

Amikor a szerelvény kigördült Páparól, Kiss Gyula a vezetőfülkéből kihajolva hallgatta milyen „simán” húz a mozdony, s még meg is jegyezte cimboráinak: „Szépen húz a mozdony, s még teszi meg a maszáét, ha nem salnálják föle a karbantartást. Veszprémvársányban már türelmetlenül várták a szerelvényt. Nem is vesztegelték sokáig. Amikor utánkapcsolták a szokásos terhet, a forgalmista behívta a mozdonyvezetőt.

Kiss csak várta az utasítást, de nem az következett.

A FORGALMISTA főtábla piros sapkáját a homlokára, s maga sem tudta hogyan kezdje. Utasítást nem adhat, mert ha ebből valami baj lesz, őt terheli a felelősség. De a mozdonyvezető jobban ismeri a gépet, ő tudja, hogy lehet-e vagy sem.

Végre megícskák elkezdte: „Nézze Kiss elvtárs, Tudjuk, mi mozdonyvezető, de ismerjük képességeit és szaktudását.” Most amit kéni akarunk magától az nem kötelessége, csupán magán műlök, hogy megteszi-e vagy sem. Szemmel láthatóan tetszett neki az őszinte beszéd.

— Téssek mondani miöl van szó — sürgette most már ő maga a forgalmistát. A forgalmista csak erre volt kíváncsi. Addig nem akart szólni, míg a mozdonyvezetőn nem látta az érdeklődést.

— Arról van szó, hogy a maga szerelvényén kívül itt áll indulásra készen egy 287 tonnával megterhelhető szerelvény, amit sürgősen Pápara kellene juttatni. Arra gondoltunk, hogy ha maga vállal-

Diszmagyar és tetszelős szónoklatok nélkül, de mondjuk ki nyíltan és megfélembrebbelhetetlenül: a mi kezünkben jobban a fájlja, Petöfi, Kossuth és Tancsics fájlja, mi vagyunk március 15-e tudatos, igaz örökösök.

Azért vagyunk, mert betű szerint a márciusi követeleseknek írjuk zászlónkra? Nem. Mi 1848, a szabadságharc szellemét vállaltuk, szolgáljuk és visszköz tovább.

Gondoljunk csak arra, hogy a forradalom már 1848 március 15-én is többet valószínűleg meg, mint tervezői még 13-án este teremtették, vagy remélték. Azután a világharos tempóban vágtató történelem egyre több, újabb, nagyobb feladatokat állított eléjük. A magyar forradalom, az 1848-as szabadságharc a maga idejében az adott történelmi pillanatban, a kor leghaladóbb mozgalma volt.

Ez az örökség, ettől világít a fájlja. Képviseljük mindíg, mint ahogy ma is tesszük a kor leghaladóbb gondolatát! Akkor a polgári szabadság kihívása, a jobbágyrendszert megdöntése volt az. 1919-ben a proletárdiktatúra megvalósítása és ezért indultak harcba a kommunisták. 1942-ben az, hogy véget vessünk a fasiszta háborúnak. És 1942 március 15-én ezért a célt ért vonult ki az utóháza a kommunisták vezette Magyar Történelmi Emlékbizottság. 1945-ben már a szabadság, a földrendesség volt a célunk, és ezért harcoltak a kommunisták.

Kezünkben a fájlja, köpetjük az utat. A magyar szabadság fejlődésének szoros összefüggő dátumai: 1848, majd 1919, és utána a legnagyobb magyar ünnep: 1945 április 4-e. Most a szocializmus maradványait megvalósításért harcolunk, és azután haladunk tovább, amerre a lobogó fájlja fényre, a kor leghaladóbb gondolata világít...

F. B.

Dr. Polinszky Károly

a Veszprémi Vegyipari Egyetem dékánja

Dr. Polinszky Károlyt, a kémiai tudományok kandidátusát, a Veszprémi Vegyipari Egyetem dékánját, tanszervező egyetemes korszerű, és hazai viszonyoknak megfelelő tudományos kidolgozásáért a Kossuth-díj 3. fokozatával tüntette ki a kormány.

A Minisztertanács 1949 nyarán bízta meg Polinszky Károlyt elnökséget a Veszprémi Vegyipari Egyetem és a Nehézipari Kutató Intézet szervezésével. Három hónappal a határozat után már megindulhatott az egyetem oktatási munkája, és azóta több mint 700 fiatal mérnököt bocsájított szárra az új intézmény. 1949-től 1952-ig volt először az egyetem dékánja, és ebben az időszokban létesítették az épületek jelentős részét. Ezeknek szímet, tervezési és építési munkáiban közvetlenül részt vett.

1953—1954-ben a kötelesség elszólította városunkból, az újonnan alakult Vegyipari Miniszterium műszaki fejlesztési főosztályának vezetője, majd később a Nehézipari Minisztérium Nehézipari Igazgatóságának vezetője volt. A Minisztertanács 1954-ben ismét kinevezte a vegyipari egyetem dékánjának. Legfontosabb feladatának ebben az

időszakban a teljes komplexum mielőbbi gazdaságos befejezését tartotta.

Az ő nevéhez fűződik az építési és oktatási átszervezése, hogy a városi építéshatvány miatt a szétválasztott levő kollégiumokat a lehető leggyorsabban átadhassák, és emellett az oktatási munka se szenvedjen hátrányt. Megyénk üzemeltetői különösen nagyra értékelik az esti tagozat létrehozásában kifejtett munkásságát. A népgazdaság és a vegyipari igényeimnek kielégítésére indított esti évfolyamok mellett, 1960-ban a Budapesti Műszaki Egyetemmel karöltve

F. B.

Több mint kötelesség...

A HOSSZÚ ÚT UTÁN nagyokat pötyögve érkezett meg a 7366-os mozdony a pápai fűtőházba. Már nagyon ráfért a karbantartás, és a fiatal mozdonyvezető Kiss Gyula, meg a két fűtő: Tóth Károly és Pólya Andriás — sajálta rá a fűtőszágot. Másnap reggel mire Veszprém- városnyba útnak kellett indulni, úgy ragyogott a komor vasparipa, mintha kiseréliek volna Minden csapágya friss olajjal is egészen meg pótkelő hangja is egészen más volt, mint karbantartás előtt.

Amikor a szerelvény kigördült Páparól, Kiss Gyula a vezetőfülkéből kihajolva hallgatta milyen „simán” húz a mozdony, s még meg is jegyezte cimboráinak: „Szépen húz a mozdony, s még teszi meg a maszáét, ha nem salnálják föle a karbantartást. Veszprémvársányban már türelmetlenül várták a szerelvényt. Nem is vesztegelték sokáig. Amikor utánkapcsolták a szokásos terhet, a forgalmista behívta a mozdonyvezetőt.

Kiss csak várta az utasítást, de nem az következett.

A FORGALMISTA főtábla piros sapkáját a homlokára, s maga sem tudta hogyan kezdje. Utasítást nem adhat, mert ha ebből valami baj lesz, őt terheli a felelősség. De a mozdonyvezető jobban ismeri a gépet, ő tudja, hogy lehet-e vagy sem.

Végre megícskák elkezdte: „Nézze Kiss elvtárs, Tudjuk, mi mozdonyvezető, de ismerjük képességeit és szaktudását.” Most amit kéni akarunk magától az nem kötelessége, csupán magán műlök, hogy megteszi-e vagy sem. Szemmel láthatóan tetszett neki az őszinte beszéd.

— Téssek mondani miöl van szó — sürgette most már ő maga a forgalmistát. A forgalmista csak erre volt kíváncsi. Addig nem akart szólni, míg a mozdonyvezetőn nem látta az érdeklődést.

— Arról van szó, hogy a maga szerelvényén kívül itt áll indulásra készen egy 287 tonnával megterhelhető szerelvény, amit sürgősen Pápara kellene juttatni. Arra gondoltunk, hogy ha maga vállal-

Diszmagyar és tetszelős szónoklatok nélkül, de mondjuk ki nyíltan és megfélembrebbelhetetlenül: a mi kezünkben jobban a fájlja, Petöfi, Kossuth és Tancsics fájlja, mi vagyunk március 15-e tudatos, igaz örökösök.

Azért vagyunk, mert betű szerint a márciusi követeleseknek írjuk zászlónkra? Nem. Mi 1848, a szabadságharc szellemét vállaltuk, szolgáljuk és visszköz tovább.

Gondoljunk csak arra, hogy a forradalom már 1848 március 15-én is többet valószínűleg meg, mint tervezői még 13-án este teremtették, vagy remélték. Azután a világharos tempóban vágtató történelem egyre több, újabb, nagyobb feladatokat állított eléjük. A magyar forradalom, az 1848-as szabadságharc a maga idejében az adott történelmi pillanatban, a kor leghaladóbb mozgalma volt.

Ez az örökség, ettől világít a fájlja. Képviseljük mindíg, mint ahogy ma is tesszük a kor leghaladóbb gondolatát! Akkor a polgári szabadság kihívása, a jobbágyrendszert megdöntése volt az. 1919-ben a proletárdiktatúra megvalósítása és ezért indultak harcba a kommunisták. 1942-ben az, hogy véget vessünk a fasiszta háborúnak. És 1942 március 15-én ezért a célt ért vonult ki az utóháza a kommunisták vezette Magyar Történelmi Emlékbizottság. 1945-ben már a szabadság, a földrendesség volt a célunk, és ezért harcoltak a kommunisták.

Kezünkben a fájlja, köpetjük az utat. A magyar szabadság fejlődésének szoros összefüggő dátumai: 1848, majd 1919, és utána a legnagyobb magyar ünnep: 1945 április 4-e. Most a szocializmus maradványait megvalósításért harcolunk, és azután haladunk tovább, amerre a lobogó fájlja fényre, a kor leghaladóbb gondolata világít...

F. B.

Kezünkben a fájlja...

Az én ifjúságom még visszanyúl az októberba az időbe, amikor a sötétség uralkodott Magyarországon. Most, ha a Petöfi, Kossuth, Tancsics kezébe felfogott fájljára gondolok, eszembe jutnak azok a régi „szép” Kisdiások voltunk „vatiár” a nagy ünnepek „fényes” március 15-i ünnepeinek. Kötetelő részesei voltunk és kötelező lepenésk. Zászlódszobáiban öltöztünk tizenkora kisváros főtere, friss koszorúk kerültek a Kossuth-szoborra. A drapériás emelvényen számunkra ismeretlen, diszmagyaros emberek kiabáltak szónokoltak és sorainkban süttöve járt a hír: ez a polgármester úr, ez a főispán úr.

Allunk mi gyerekek, nem kevesen méztől, ügyesen hátráló és forogva, ne látszódnak, hogy nagyra se engedie haza a gazdaság. A párom a sorban talán éppen arra, hogy megjött a hír: édesapja „hósi halált” halt a fronton, nyomorultul elpusztult ezekért a diszmagyaros urakért.

Mennyi hazugság! A Horthy Magyarországi hazugság-arádatában talán éppen ezek a március 15-i hazugságok voltak a leggyaluzatosabbak. Fájljáról és örökségről szónokoltak. Ok! Hát kinek az örökségét viselték ok? Petöfit? Kossuthot? Tancsicsot, akiknek a nevét sem mondták ki? Nem! Hám, érsek úr és Görgey tábornok úr örökösai voltak ezek a „hazafiffy”-gk. A szabadságharc árulóinak örökösai, akik a nép nyakára hozták a Bach-korszak sötétségét. Aki eladta a népet, a hazafiffy 1867-ben a kiegyezéssel, másodsorban 1919-ben, mikor intervenciókat hívtak a nép letörésére, harmadszor 1944-ben, éppen márciusban, amikor egy nyiklásunk nem volt az ellen, hogy Hitler megszállta az országot. Eladták volna 1956-ban is, de akkor már nem ok dönthettek!

Ha az ember szocialista brigádtag, brigádtagról hall, onkéntőlünk ismerős kovácsokra és esztorgályosokra, ügyes szónokokra, kiváló mernőkre gondol. Tegnap délután a városi tanács disztermében mégis tizenöt-tizenhatos matrózgalléros kislányok gyűltek össze a szocialista brigádmozgalom gondolata jegyében.

Nem lejárata ez a gondolatnak, még csak nem is elsőlévelés, inkább kiszélesítése. A Veszprémi Közgazdasági Technikum növendékei és pedagógusai voltak ugyanis az országban az elsők, akik arra gondoltak: meg kellene kísérelni, hogy korunk e nagy, nemes eszméjét az iskolákban is az eredmények fokozása, az emberek jobb formálása szolgálataiba állítsuk.

Az ünnepe — amelyen részt vett Kovács János elvtárs, a városi tanács vb. elnökhelyettese is — bizonyos volt arra, hogy a kísérlet nem volt hiábavaló, és nem volt eredménytelen.

Pakozdi Mária, a negyedik osztály 8 tagú brigádjának vezetője például elmondta, hogy a kezdeti menyesz idején csoportjukban 375 volt a tanulmányi átlag, most pedig 4.2. Eredményeket érték el a közösségi szellem javításában is, kosárlabda csapatuknak például ma már rendszeresen „drukkol” az egész osztály.

Hosszú Mária, a harmadik osztály Zoja brigádjának vezetője arról számolhatott be, hogy náluk a tanulmányi átlag csaknem egy egész osztályzattal javult a mozgalom megindulása óta. Mind a hatan tagjai a megyei könyvtárnak, és a brigádnaplóba beírták az elővasott könyvek tartalmát épp úgy, mint a közösen megnevezett filmek tanulságait.

Dr. Borsi Lőrinc, az iskola igazgatója hangzottatta: nem véletlen, hogy éppen március 15-e előestéjén rendezik ezt a kis ünnepeket, és a márciusi ifjak szellemi örökségével állította parhuzamba a lányok kezdeményezését. Beszél azokról a nehézségekről, amelyeket le kellett győzni. A brigádmozgalom igazat bizonyítja azonban — nemcsak a brigádtagnak, hanem az egész iskola vo-

matrózgalléros szocialista brigádtagok

Matrózgalléros

szocialista brigádtagok

szocialista brigádtagok

szocialista brigádtagok

szocialista brigádtagok

szocialista brigádtagok

keres

keres

keres

keres

keres

keres

keres

szókat,

szókat,

szókat,

szókat,

szókat,

szókat,

szókat,